suurt nõudmist elektri järgi, tuli linna jaamal 1925. a. asutada teine, 60-kilovatiline abijaam Univer'i lauavabrikusse. Vahepääl on Eesti Pank kogu majanduslikesse raskusisse sattunud osaühingu varanduse — Ulila elektrijaama ja turbatööstuse — üle võtnud. 1925. a. oktoobris algasid läbirääkimised Eesti Panga ja linnavalitsuse vahel Ulila elektrijaama ja turbatööstuse linnale müümise ja selleks vajanduva laenu saamise asjus. Laenutingimuste fikseerimisel seatakse linna poolt üles päänõudeina, et saadud laen oleks pikaajaline (25 a.) ja selle eest vastutavad ainult ostetava elektrijaama ja turbatööstuse varandused. Pikemat aega kestnud läbirääkimiste tulemusena kirjutati 20. märtsil 1926 alla leping, mille järgi T a r t u l i n n o m a n d a s Eesti Pangalt U l i l a e l e k t r i j a a m a ja t u r b a t ö ö s t u s e, makstes selle eest kr. 1.035.700.

Kuna Ulila elektrijaam oma moodsa sisseseadme tõttu võis töötada märksa ökonoomsemalt kui vananenud linna jaam, siis asuti kogu linna varustamisele Ulila elektriga. Et aga alalisvoolule ehitatud linnavooluvõrku ja seadmeid tehniliselt võimalik ei olnud lühikese aja jooksul keerdvoolu tarvis ümber ehitada, siis seati vana elektrijaama hoones üles Vene-Balti tehaseilt ostetud umformer, mille abil juhiti Ulila vool linnaosadesse, kus vooluvõrk ümber ehitamata. Samal ajal asuti ka võimaluste piires vooluvõrgu ja seadmete järkjärgulisele ümberehitamisele alalisvoolult keerdvoolule. Nii teostati üleminek ühelt voolusüsteemilt teisele, ilma et tarvitajad seda märkasidki. Jaama ostu ajal Ulilas pooleliolevad ehitustööd viidi 1926. a. lõpule, ehitati turbatööliste tarvis barakid ja täiendati turbatööstuse sisseseadmeid. Mõlemad abijaamad lõpetasid tegevuse 1926. aastal. 1927. a. seati Ulilas üles üks uus 1250-kilovatiline turbodünamo. Seega ulatub Ulila jaama praegune võimsus 2250 kilovatini ehk 3100 hobujõuni. Samal ajal kerkib üles vajadus uue katla järgi. 1928. a. lõpul telliti fa Babcock-Wilcox'ilt, Saksamaal, 445 m² küttepinnaga, 25 atm. aururõhuga kaldveetoru-katel. Katel ühes kõigi kuludega läks maksma kr. 228.243, milline summa kaetakse mitme aasta jooksul elektrijaama uuendusfondist.

Ulila jaama omandamise ajal oli jaamal k õ r g e p i n g e l i i n e välja ehitatud kokku 49,2 km, millest tähtsamad: Ulila-Tartu liin 17.637 m ja Ulila-Elva 24.620 m. 1927. a. ehitas linn kõrgepingeliini Vahile ja 1928. a. Eksporttapamajani. 1929. a. märtsis sõlmiti Tartu ja Viljandi linnavalitsuste vahel leping, mille tingimuste kohaselt Tartu linna elektrijaam oli kohustatud ehitama kõrgepingeliini Viljandi, et varustada vooluga ka Viljandi linna, kuna Viljandi linn omalt poolt kohustus tarvitama Tartult-ostetavat elektrienergiat vähemalt 500.000 kvt. aastas. Sama aasta 1. septembriks valmis Puhjast Viljandi kõrgepingeliin, mille pikkus 50.900 meetrit. Kuna liini ehitamise ajal vase hind oli erakordselt kõrge (2,2 krooni kg), siis võeti juhtmeina esmakordselt tarvitusele alumiinium, misläbi säästeti umbes kr. 10.000,—. Liin läks maksma kr. 138.652,12. Elektrijaama kõrgepingeliinide kogupikkus oli 1-sel apr. 1931. a. 112.004 m, selles summas maa-alust kaablit 2893 m, kusjuures juhtmeiks tarvitatud vaske 42.325 kg ja alumiiniumi (Viljandi liin) 19.240 kg.